

gústame pensar que din un paso adiante,
que o que me fixen non deixou marca,
que todo o meu esforzo non foi en vano,
mais cando miro o teu rostro xa o sei.

se en realidade o que non quero é obrigarche a falar connigo,
cando sei que non é a túa obriga.

póño-me nos teus ollos;
eu tamén falaríalle durante horas
vislumbrar o rostro sincero,
mais cando miro o teu rostro xa o sei.

non é obvio?
non estás canso?

porfa déixao,
non o intentes máis,
vas acabar finalmente connigo.
non me obrigues máis.

son a señorita en cadeas de espiñas de
rosa branca e pura.

obrígasme coas túas olladas,
eu pensei que estaba rematando,
mais cedo volvemos ó comezo.
non me obrigues máis.

non pretendo poñerme en evidencia,
malia que todos sabemos que é evidente.

evidentemente eu sigo encaixada
nesas palabras que eu mesma me dixen,
o camiño foi moi longo,
mais xa non sei onde retomalo.

dar un paso e caer na nada
dar a volta e ver os teus ollos sobre ela.